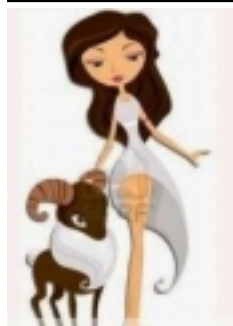

Chuyện của những cô nàng ế chồng chơ

Contents

Chuyện của những cô nàng ế chồng chơ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	12
6. Chương 06	14

Chuyện của những cô nàng ế chồng chơ

Giới thiệu

Năm cô nàng không có điểm chung gì ngoài trừ sự ế Lý do họ ế ầm...muôn vạn lý do. Lý do họ thoát

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cua-nhung-co-nang-e-chong-cho>

1. Chương 01

Chương 01: Hội ngũ long - Tự nghĩa mỹ nhân

Từ cái thời chưa có facebook và mạng xã hội, chúng ta tìm kiếm nhau như thế nào nhỉ?

Phần nhiều những người ở cái thế hệ đó đều chép miệng một cách hoài cổ và thốt ra những câu sặc mùi chữ nghĩa là: “tùy duyên”.

Phải, “tùy duyên” mà gặp gỡ mà làm bạn bè mà làm người yêu người đương. Nó không giống như add friends trên facebook, bạn phải có ít nhất một bạn chung hoặc đủ độ nổi tiếng và đây đưa các mối quan hệ với người xung quanh bạn thì một người xa lạ có thể tìm thấy bạn, add bạn vào list người quen hoặc là bạn bè.

Nhưng vâng, từ cái thời không có facebook, chúng ta phải gặp nhau đôi ba lần xã giao mới có thể nói là người quen và nói chuyện với nhau dài hơi mới có thể tiến đến mức bạn bè.

Vậy có thể nói chúng tôi vì duyên mà gặp gỡ nhau vì duyên mà tạo nên một cái hội mà chúng tôi thấy đặc biệt nhưng thực ra nhan nhản như các hội bạn khác của những người khác trên đất nước Việt Nam nói riêng và trên toàn thế giới bao la mênh mông bát ngát này nói chung...

Tại sao chúng tôi lại là hội ngũ long?

Thật đau lòng khi lý do tầm thường hơn nhiều người nghĩ...bởi vì tuổi tác, chúng tôi đều là những cô thìn già, tức là sinh năm 1988 với hai mươi sáu tuổi xuân xanh. Đối với những người ở cái tầm tuổi người ta hỏi và trả lời đều cảm thấy dè dặt này thì tốt nhất các bạn không nên đưa ra một lời khen nhằm “tự sướng” tinh thần. Một câu chuyện nhỏ được kể lại như sau:

Đang làm việc với mấy em sinh năm 1990 trở xuống, các em gọi mình là bạn và thậm chí có em lấy chồng sớm đã xưng là chị. Mình cảm thấy tổn thương ghê gớm, mình hỏi xem các “chị” đoán mình bao nhiêu tuổi? Các bạn trẻ đều đoán chừng 91...lúc đó lại có cảm giác sướng âm ỉ, nhưng khi hỏi tuổi thật của mình thì các em ấy mở đôi mắt ngây thơ vô số tội và những cái gật đầu cũng bắt đầu rục rục một cái. Các em ấy “À” lên một tiếng nhưng tiếng đó làm trái tim đã già cỗi rụng đi mấy cuống. Huyết áp cũng không được ổn định và trái tim tổn thương sâu sắc. Các em à, lần sau đừng khen trẻ và hỏi tuổi nhé, có thể chỉ làm một trong hai việc đó thôi. L

Quay trở lại phần giới thiệu nhóm, chúng tôi có đủ năm người, năm tính cách, năm miền quê tụ hội dưới một chân lý ế “ế bởi đang phải thích thể và cũng tại đang bị thể”. Khuôn mặt cũng không đến nỗi, chúng tôi đủ thu hút ánh nhìn của người khác nhưng cũng dễ nhạt nhòa so với sắc trẻ bây giờ. Chúng tôi luôn phải tự an ủi là mình xinh đẹp như thế nào mà rồi tự gán với tư đại mỹ nhân trung hoa kèm theo một một hoàng hậu trung quân ái quốc. Điểm danh một vòng nhé:

Bạn thứ nhất đứng đầu trong nhóm ngũ long, một cô thìn kinh doanh sắc sảo mồm mép mà thiên hạ ngưỡng mộ là khéo léo tươi tỉnh, còn người nhà thì gọi đó là thảo mai. Một câu chuyện nhỏ cho cái sự khéo à nhằm mình vẫn được coi là người nhà nên phải gọi là cho cái sự thảo mai của bạn đại tỷ này:

Sếp thấy đại tỷ ngồi không liên hồi

- Em gửi cho anh ảnh sản phẩm mới nhất chưa nhỉ?
- Dạ em đang chọn những cái đẹp nhất để gửi cho anh ạ.

Sếp chép miệng nhếch mép khinh bỉ:

- Gớm, người nhà không phải chém, crush saga chuẩn bị được quả cầu ngũ sắc kia kìa

Bạn đại tỷ im. Đại tỷ thảo mai vậy nhưng là một kho kiến thức vô cùng phong phú về thể thái nhân tình về kinh doanh sản phẩm. Thân hình đầy đà sexy luôn khiến người khác phải choáng ngợp và thích thú. Đại tỷ có thể khiến cho người khác chú ý đến ngay lập tức, cánh đàn ông con trai sẵn sàng trở thành người “nâng khăn sửa túi” cho nàng. Vì vậy mà trong giao dịch kinh doanh nàng thường được sếp đưa vào những phi vụ khó nhằn là mỹ nhân kế cho cái số vốn đầu tư hợp đồng lên đến tiền tỷ. Người ngoài nói nàng tài giỏi, người nhà thì gọi nàng là “Điều Thuyền” và nàng là đại mỹ nhân thứ nhất trong hội ngũ long. Nhưng, có lẽ nhận thức được nhan sắc của nàng, nên nàng tự hỏi “tại sao tôi ế”

Đại tỷ: Nguyễn Thu Ngọc Cung: Thiên Bình Quê: Nam Định

Tạo hóa trêu người, có nàng Điều Thuyền đầy đà thì không nên có một nàng Tây Thi mỏng manh yếu đuối. Nhị tỷ của nhóm chúng tôi, nói thế nào nhỉ trái ngược hẳn với đại tỷ cả về thể xác lẫn tinh thần. Đại tỷ trông vậy thôi chứ khi yêu là mất hết lý trí, còn nhị tỷ khi yêu lại vô cùng sắc xảo lạnh lùng. Nhị tỷ luôn phải đứng giữa hai người đàn ông như kiểu Phù Sai và Phạm Lãi khi xưa. Bởi nhìn thấy nhị tỷ, cánh đàn ông nào cũng muốn chở che bao bọc cho thân hình mảnh mai yếu đuối đi cân luôn thiếu 11 kg nữa thì mới là người bình thường. Một câu chuyện nhỏ của nhị tỷ: Nhị tỷ học thạc sĩ đã lâu nhưng vì cái mảnh bằng tiếng anh B1 đột ngột kéo cái tâm huyết hoàn thành nghiệp học dài đằng đẳng của nàng đi xuống. Nàng phần uất, nàng đi ngay siêu thị Big C mua hẳn cái bàn gấp to đùng, nàng tuyên bố với thiên hạ “mua bàn để quyết tâm học hành chăm chỉ”. Nhị tỷ cũng vô cùng yếu ớt, nàng bị đâm phải mảnh cốc vỡ nhỏ như

cây kim nhưng tiếng khóc của nàng sẵn sàng khiến cho thiên hạ nghĩ nàng đang đắm phải mình. Nhan sắc và tính tình đều đáng yêu thân thiện. Nhưng vẫn thét lên ai oán “Tại sao tôi ế”.

Nhị tỷ: Nguyễn Kim Ngọc Cung: Kim Ngưu Quê: Quảng Ninh

Tích xưa luôn ám ảnh cho nhiều thế hệ sau đặc biệt là những người đa sầu đa cảm của tuổi cận ba mươi. Nhiều lần Tam tỷ ví mình như Vương Chiêu Quân cống hồ, đơn côi rời xa tổ quốc gánh trên vai trách nhiệm của xã tắc giang sơn. Nàng từ bỏ tình cảm riêng tư mà làm nghĩa lớn. Tam tỷ cũng vậy, bỏ mất sớm, nàng là người con cả đảm đang của gia đình luôn sẵn sàng xông pha chiến đấu mới một danh sách đám giỗ cưới ăn hỏi ở quê. Người nhà cho nàng là làm hết mọi thứ, và nàng luôn ình cũng phải làm hết mọi thứ. Nàng chăm sóc mẹ già, em nhỏ với đồng lương bấp bõm nay chỗ này mai chỗ kia. Vì vậy, khi yêu nàng luôn tỉnh táo, nàng chọn gia cảnh trước rồi mới yêu. Theo mặt ngữ các cung thì nàng sẽ là người tán ai thì 100% người đó sẽ đổ. Cũng đúng vậy, mất một mí vồ cùng lẳng khiến cho người khác phải thu hút. Số người chết dí vì nàng cũng vì vậy mà mỗi năm một tăng lên. Có thể kể một câu chuyện nhỏ như sau: Tam tỷ tụ tập với nhóm ngũ long, nhưng do đối nhau với Nhị tỷ, suốt cả buổi nàng nhắn tin cho các bạn trai của mình, sáng một anh khác, chiều một anh khác. Sau đó đến tối, nàng nhìn ghét nhị tỷ nàng sẵn sàng bỏ ra ngoài mà không thèm quay lại ngồi nhà đang chứa nhóm ngũ long. Và đến mấy ngày sau, những người còn lại liệt kê danh sách những giai đã từng nhắc đến hôm đó, cũng phải mất một hồi mới biết nàng đã đi với ai. Tuy vậy, nàng vẫn trong hội ế và vẫn “tại sao tôi ế”.

Tam tỷ: Nguyễn Thị Thương Cung: Xứ Nữ Quê: Bắc Giang

Có một người không phải đại mỹ nhân trung hoa, nhưng ý chí và tâm đức của nàng thu phục được cả bậc quân vương và giữ vững được giang sơn gấm vóc cho lang quân của mình. Nàng vượt qua định kiến sắc đẹp trở thành một trong những người phụ nữ đại tài của Trung Hoa. Nàng là Chung Vô Diệm. Tứ tỷ là người như vậy. Trên đời này không phải ai cũng tốt bụng như Tứ tỷ. Sinh ra và lớn lên tại quê hương đất tổ, mỗi nhà là một quả đồi, cây cối thì bạt ngàn, cuộc sống cũng vì vậy không được như ở thành phố. Nhà nàng nghèo đấy nhưng tâm của nàng thì xanh như cây tre bao phủ khắp nhà nàng. Đối với nàng chấp nhận tình yêu quả thật khó khăn vì nàng luôn tự ti về nhan sắc cũng như hoàn cảnh riêng. Anh em bạn hữu luôn nói rằng nếu người đàn ông nào lấy được nàng chắc phải tu nhân tích đức từ vài ba kiếp trước. Tuy nhiên với bản lĩnh pha chút cứng cỏi đó, nàng luôn là “người đàn ông” duy nhất trong nhóm che chở động viên những người còn lại. Một câu chuyện nhỏ kể lại như sau: một hôm nhóm ngũ long ở thủ đô thêm mít, nhị tỷ gọi điện cho tứ tỷ xin mít. Sau khi mắng một hồi, đến trưa ngày mai tứ tỷ rủ rỉ với những đứa còn lại: ra bến xe lấy 2 quả mít, một ít lạc, thịt chua về ăn nhé. Chúng mày như dân tị nạn ấy. Nàng không bao giờ tự nghĩ là mình ế, nhưng thiên hạ đặc biệt là nhóm này cũng tự hỏi cho nàng “tại sao nó ế?”.

Tứ tỷ: Lê Thị Anh Cung: Song Ngưu Quê: Phú Thọ

Người cuối cùng, là tôi. Tôi ít khi nói về bản thân mình, tự nhận về bản thân mình xinh đẹp thì chẳng bao giờ. Nhưng do chơi với cái hội này tôi đành tự nhận mình là một mỹ nhân nào đó, mà theo kiểu thân hình béo tốt thì chắc chỉ có Dương Ngọc Hoàn- Vương Quý Phi. Nói thật chứ, tôi cũng cảm thấy số phận của mình giống như em Hoàn. Em Hoàn bị ép duyên, cha chồng cướp mình từ tay chồng kiểu như bị đẩy đưa hết người này cho đến người khác. Còn tôi, thì tôi cũng bị ép duyên, mẹ tôi luôn sẵn sàng có một danh sách dài những đức lang quân tương lai của tôi. Tôi phải đi gặp mặt theo danh sách đó và rồi chấm điểm. Nếu hết một danh sách, mẹ tôi lại buồn, còn tôi thì buồn hơn nữa. Tiểu Ngũ nhà tôi chưa từng yêu ai, chưa từng hôn ai, chưa từng cảm nhận được nỗi buồn tình yêu và ngọt ngào của những phút đắm say. Tôi vô cảm bởi tôi chưa muốn cảm. Luôn tự ti với những gì mình có nhưng luôn tỏ ra là mình có tất cả, tôi cảm thấy mình có thể trả lời được: “ah chính vì vậy mà mình ế”.

Ngũ tỷ: Nguyễn Thị Phong Cung: Xứ Nữ Quê: Bắc Ninh

Chúng tôi ngay từ đầu đã xác định không có muối chỉ có tỷ, bởi muốn xuống làm muối lắm nhưng các nàng ấy đều đấu tranh ình cái quyền xuống mà cuộc chiến này thì bao giờ có hồi kết thành ra “tỷ” hết cho đồng đều.. Khi các bạn đến một mức độ tuổi nào đó các bạn sẽ cảm thấy vấn đề tuổi tác khá quan trọng. Thật sự khá quan trọng đấy nhé!.

Hôm nay, trời thanh gió mát, gió thổi mây bay, tôi cầm bút và nghĩ: Chúng tôi gặp nhau như thế nào nhỉ? Thực tế luôn phủ phàng, buổi gặp mặt của chúng tôi, nó không giống như những truyện kiếm hiệp mà mọi

người thường đọc nào là các mỹ nhân phe phẩy quạt nọ cười e lệ nép vào hoa nào là đánh đàn ngâm thơ, đọc sách. Buổi offline của chúng tôi, dùng đúng thuật ngữ thế hệ facebook, luôn là cà phê nâu đá hoặc trà đá chém gió xuyên thời đại và lúc đó là lúc chúng tôi vứt hết cái thực nữ và những mặt nạ chính chuyên đi nơi khác. Một cuộc gặp gỡ như thế nào mà nghe qua đã lạnh đến vậy. Tôi xin được bật mí tại chương sau, vì chẳng, mỗi con người khi gặp gỡ nhau đều có câu chuyện của nó, chúng tôi gặp năm lần câu chuyện của mỗi người, như kiểu hoán vị tổ hợp trong toán học ấy chứ ạ.

2. Chương 02

Chương 02: Chúng tôi làm quen và làm bạn với nhau như thế nào?

Nhân dịp một ngày đẹp trời, tôi đủ mát để xoa dịu cái nắng gay gắt lúc ban ngày, nằm nằng ngồi với nhau, nằm cốc trà đá, một đĩa hướng dương vui chuyện nhắc đến kỉ niệm gặp gỡ của chúng mình. Duyên kì ngộ li kì như chuyện trinh thám, các bạn tin tôi chém hay không thì tùy nhưng đi đến gần 1/4 cuộc đời rồi tôi mới có lời giải đáp.

Chuyện bắt đầu từ những tháng ngày mài dũa quần trên các ghế luyện đàn thi vào đại học. Lúc đó chúng tôi vẫn chưa biết nhau, nhưng sẽ là đối thủ của nhau vì thi cùng một khối cùng một trường. Có lẽ năm đó, không ai trong số chúng tôi ngờ rằng chỉ cần một phút sa chân con đường mà chúng tôi đi sẽ rẽ sang hướng khác. Năm 2006, năm đầu tiên của việc triển khai thi trắc nghiệm đối với môn ngoại ngữ. Trong đề thi đại học, bộ cho hai đề phần riêng để thí sinh có thể chọn lựa phần đề làm ỳnh. Cũng hoàn toàn dễ hiểu với người đến đi thi đại học còn suýt muộn thì việc đại tỹ của chúng ta làm cả hai đề trong tâm trạng lằng lằng say men chiến thắng là hoàn toàn có thể lý giải. Sau khi hí hửng ra khỏi phòng thi thấy bạn bè bàn tán chọn đề này đề kia, nằng ta mới cảm thấy mình đang ở dưới mặt đất và nhất quyết không về trình diện với bố nằng để chờ đợi quyết định của bộ. Nhưng lúc đó, Bộ lạnh lùng tuyên bố rằng có thể không tính điểm cho hai đề đó vì đã làm sai quy chế tuyển sinh. Nằng đau đớn một, bố nằng nghiến răng kèn kẹt mười. Và lúc đó niềm đau của người khác là niềm vui của bao người. Trước màn hình tivi, năm người ở mỗi địa phương khác nhau đều chấp tay mà cầu nguyện rằng:

“Lạy trời lạy phật, mong là bộ vẫn chấm bài cho con”- Đại tỹ

“Lạy trời lạy phật, mong là bộ thẳng tay loại ngay cho con những đứa làm hai đề”- Bốn nằng còn lại.

Trong muôn vạn lời khẩn cầu, thực ra là năm lời khẩn cầu, ông trời thương mỗi đại tỹ, đẩy thiếu số không phải chỉ phục tùng đa số. Bố đại tỹ sau khi xem tivi quyết định vẫn chấm bài thì thì nước mắt ngấn dài gọi điện ngay cho con gái yêu còn lưu lạc nơi thủ đô “về ngay đi con nhé, bố cắt roi rồi”.

Đại tỹ hạ đo ván chúng tôi, bước chân vào trường đại học nhanh và gọn gàng. Số còn lại thì đều trượt đại học và phải làm nguyện vọng hai, chắc do ăn ở tu nhân tích đức nên đều có thể trúng tuyển khe cửa hẹp đó.

Lưu ý một chút, có lẽ sau này tôi sẽ bàn luận nhiều về các nằng ấy, nên cũng dành ỳnh một góc nhỏ để tâm sự về thời gian suýt trượt đại học này của bản thân mình.

Tôi thi được 18,2 điểm cộng thêm điểm khu vực sẽ là 18,7 điểm và trường lấy 19 điểm. Lúc đó, dự là tôi trượt đại học. Cảm giác thế nào nhỉ, giống như mình bị hẫng chân và đang lơ lửng và luôn sống trong tình trạng bong bóng. Lúc đó cả gia đình đều cảm thấy sợ và không dám động chạm đến tôi, bỏ tôi thả hồn theo những gì mình nghĩ. May là tôi không nghĩ quá tiêu cực. Thời đó các trường trung cấp thả thư về khiến cho tôi mừng hụt đến chục lần. Nhưng rồi, tôi chẳng còn gì mong đợi nữa, đi theo chân những bạn bè xuống trường chờ đợi giấy nguyện vọng hai để thi tuyển vào. Tất cả đều có ngoại trừ một mình tôi. Tôi lại hẫng tiếp theo. Bạn thân tôi lúc bấy giờ gọi điện nói tôi đỗ đại học điểm là 18,25, nhưng tôi phẩy tay. Kiểu như đừng an ủi nhau bằng cách đó. Nhảm lắm, chán lắm.

Tôi đang ngồi bàn luận sẽ học trường dân lập nào, ở đâu, học phí ra sao...thì cảm thấy có một cái gì đó thôi thúc, hãy về nhà đi, xin đấy, vì ở nhà đang có cái gì đấy đấy. Mơ hồ là như vậy, tôi đạp xe thẳng về nhà trong tình trạng khấp khởi và như câu chuyện cổ tích. Giấy báo đỗ đại học đến ngay sau đó. Thật mọi người nói quả không sai, người đỗ điểm cao chẳng thích thú bằng người vừa đủ điểm đỗ.

Tấm vé vào đại học là bước khởi đầu cho cuộc gặp gỡ sau này. Bốn nàng kia ở cùng một lớp xã hội học nhưng chơi với nhau chỉ có 3 nàng: Lê Anh, Kim Ngọc và Nguyễn Thương, còn đại tỷ chơi ở nhóm khác. Tôi thì ở bên ngôn ngữ học. Chúng tôi vốn dĩ chẳng hề liên quan đến nhau nếu như không vào một ngày kia, mối quan hệ nền móng cho tôi quen biết các nàng ấy bắt đầu

Năm thứ hai đại học, Lê Anh lóc cóc đạp chiếc xe đạp trước cổng làng sinh viên hỏi han một lúc thì bước vào phòng 602. Nàng gõ cửa, lúc đó có một cô bé đầu tóc bù rù vì đang ngủ, mặt hầm hầm nhìn thẳng vào Lê Anh. Lê Anh rụt rè:

- Minh đến chuyển nhà.
- Vào đi!

Lê Anh dọn đồ ra, cũng chỉ là cái quạt và chăn mỏng, quần áo vốn dĩ đã ít ỏi giờ lại càng thấy thua xa so với những người ở trong phòng. Cô bé đó leo lên giường nhưng không ngủ nhìn chằm chằm vì được các chị dặn “phải nhìn xem người mới dọn đồ đặc đề phòng người gian”. Lê Anh thắc mắc, và ghét cô bé đó. Sau một thời gian ở với nhau, Lê Anh mới hiểu tính cách của cô bé, lúc ngủ bị quấy rầy là cô bé như còn mèo xù lông. Cô bé cũng rất nghe lời người lớn và vô cùng trẻ con. Bề ngoài hầm hầm nhưng thực ra vô cùng thân thiện và cởi mở. Không cần nói dông dài, cô bé đó chính là tôi. Tự khen bản thân mình cũng là một cái thú tao nhã. Sau này Lê Anh kể lại, ngay đầu tiên mình đã không thích cô bé đó rồi cũng không thể ngờ được chúng ta lại có thể chơi với nhau. Một Lê Anh thích màu tím, lãng mạn chịu khó và thích hoa lá, một tôi thẳng tính không màu mè và đặc biệt không thích hoa.

Sau một khoảng thời gian đủ để hiểu nhau, tôi được nghe kể Lê Anh có một nhóm bạn thân gồm có Kim Ngọc và Nguyễn Thương. Kim Ngọc được coi là bạn nối khố của Lê Anh, thân nhau như hai mẹ con, lúc nào cũng tút tút. Tôi đoán được đó là ai, vì ngồi ở trong lớp tôi luôn thấy ngày nào cũng như ngày nào Lê Anh cùng với một bạn chạy cong đuôi để kịp giờ thầy giáo đến. Tôi được vinh dự đến thăm bạn Kim Ngọc. Nhìn cái mặt bạn ấy, tôi không thấy thích, bạn ấy xinh một cách trẻ con và thời đó giờ là ngúng nguẩy. Lê Anh đến giúp bạn ấy dọn nhà, rửa bát, giặt quần áo...như một người mẹ đến chăm con trọ học xa nhà. Thế rồi cũng không mất quá nhiều thời gian, đến tối chúng tôi đã có thể nói chuyện với nhau và làm những pose ảnh điên rồ nghịch ngợm. Kim Ngọc ở trọ một thời gian thì chuyển về gần chỗ chúng tôi ở. Khoảng thời gian đó đầy ắp những kỉ niệm của tuổi sinh viên dễ giận hờn và cảm thông. Kim Ngọc nhà không đủ điều kiện để có thể chu cấp tiền học hành, nàng ấy đi làm thêm đến mười giờ khuya. Chúng tôi vẫn đợi nàng ấy. Sức khỏe nàng ấy yếu chúng tôi chăm sóc nàng ấy. Đến ngày nàng ấy được nghỉ, chúng tôi cùng nhau đi chợ nấu cơm cải thiện bữa ăn hàng ngày. Đi chợ thì ít và ăn kem thì nhiều bởi thời đó chúng tôi vẫn luôn ao ước ăn một que kem có thể trúng được giải gì đó. Tôi là người vô tâm vô phế nên không thể nhớ hết được khoảng thời gian đó như thế nào, nhưng nàng Kim Ngọc thì luôn nhớ đến. Thỉnh thoảng gặp nhau, nàng ấy trầm ngâm nhâm nhi ly trà đá mát lạnh mà nói rằng:

- Thời gian đó là thời gian vui nhất cuộc đời tao.
- Chém hả mày?
- Trà đá đủ lạnh rồi, tao chả chém thêm làm gì.

Tôi gặp Nguyễn Thương và kết thân với nó nhanh như gió. Có lẽ, bởi cùng cung xử nữ, tôi và nàng ta có điểm gì đó rất chung đặc biệt là về tính cách. Tính “hay đổi”, đó là do bạn bè truyền tai nhau mà nói vậy nhưng cũng đúng một phần. Lần đó đi về đám cưới bạn Lê Anh, chúng tôi gồm bốn người không bao gồm đại tỷ, phi một trăm cây số về với bạn hiền. Sáng còn ngượng ngập đi xe máy lại nhau đến chiều thì đã vắng rang hết cỡ cười như bác nông dân được mùa, cùng nhau tạo dáng điều đà chụp ảnh.

Nghe quảng cáo đã lâu, nhà bạn hiền có 2 anh trai đẹp trai đẹp phong độ, một anh lấy vợ và một anh vẫn là lính phòng không. Chúng tôi được lệnh từ cấp trên là về trước là ra mắt hai họ sau là tìm cách ghé chân vào cái buồng nhà anh hai của bạn Lê Anh. Quyết định là như vậy, chúng tôi bắt đầu xây dựng tình

một hình ảnh thực nữ, dịu dàng và thuần khiết, 3 đứa chúng tôi: Kim Ngọc, Nguyễn Thương và tôi luôn luôn mỉm cười e lệ, đi dịu dàng ăn nói đoan trang.

Tuy nhiên, trời không chiều lòng người hay còn gọi là sự dối trá thường dễ bị lộ. Quê hương bạn Lê Anh là những người bậc thầy về tửu, cái thứ đồ uống mà chúng tôi giả vờ như là chưa từng nhấp môi. Tôi cũng không lường được trước nơi đây, rượu nhiều hơn nước uống mà để rồi nốc một cốc đầy. Rượu vào và lời ra. Tất cả đều biến thành những cô em gái nhiệt tình và năng nổ. Vâng, anh hai đã nhận chúng tôi làm em gái và cái kế hoạch thì phá sản hoàn toàn. Cũng từ đó, Nguyễn Thương cũng biết được một đứa Xử Nữ sinh đôi với nàng ấy. Hai đứa đỡ cảm thấy cô đơn hơn và sau này có gì thì cũng có đứa cùng phe.

Chuyện tôi gặp đại tỷ ly kỳ như chuyện tình nàng rê trái chàng rê phải, chú thích nhé không phải hai đứa “iu” nhau đâu nhá mà là vì ban đầu là hai đường thẳng song song không và có lẽ sẽ chẳng có một điểm chung nào để chạm mặt. Hai người ở hai lớp đại học khác nhau, chơi hai nhóm bạn khác nhau và làm ngành nghề chẳng đụng chạm đến nhau. Ấy thế mà, chuyện xưa lắm rồi, khi ngồi lại với nhau thì mới ỏ ra mình biết nhau từ lâu mà không biết. Ngay đó, hai đứa ở cùng xóm trọ mà không hay, đứa ở phòng bên trái, đứa ở phòng bên phải nhưng theo hình chữ z. Xóm lại có hai cổng, cổng phụ và cổng chính. Thành ra, gặp mặt nhau tự dưng trở lên khó khăn và “khắc nghiệt” bởi lẽ tôi là người sống khá khép kín mà cái thời đó hình chữ z nó ngăn sông cấm chợ ghê lắm. Đùng một phát, thấy bên phải chữ z xôn xao có con bé tiểu thư lắm, nó về ở có một tháng mà phàn nàn đủ kiểu với bác chủ nhà, sau đó thì cong đuôi chuyển chỗ ở mới. Tôi thời đó đứng cắt móng tay giữa cửa nhà, bĩu môi nói với đứa phòng đối diện

- “ Ồi dào, tiểu thư thế thì biết ở đâu”

Sau này, vâng sau này lúc trà đá ôn chuyện xưa tôi mới biết rằng thì là mà, bác chủ nhà xóm trọ có tính cách không được tốt, già nhưng lại không đứng đắn, con bé ghê người đòi chuyển đi bằng được. Tôi ngăn người ra:

- Sao mà không bảo tao?

Nó thản nhiên cắn rắc một hạt hướng dương béo ngậy cong môi:

- Thời đó có quen nhau đâu, mà – nó nhìn tôi từ đầu đến cuối- màn hình phẳng như mày thì có ông trẻ cũng chả thêm...hà hà..

Tôi đập bàn đập ghế, rồi dịu dàng nói:

- Mày đừng chê cái hình hài của tao, thời đó thiếu ăn, có cái lu thì người ta cũng thích..

Hai đứa dẩu mồm lên đôi co.

Mấy bạn kia ngồi uống ngụm trà đá xong đặt xuống thở dài:

- Chó chê mèo lắm lông.

Hội ngộ có duyên vô phận đó bằng đi một thời gian, tôi trở về quê hương làm chị nuôi của gia đình ôn cái bằng “học cao”, mấy nàng kia không biết vì lý do gì xích lại gần nhau, chơi với nhau. Ta lên nhập hội, nhìn thấy đại tỷ lần đầu tiên tại một quán ốc ngược chiều đường Nguyễn Trãi vào hôm mừng một đầu tháng. Hôm đó, trăng thanh gió mát, các chú công an đứng đầy đường, tôi và Kim Ngọc – giờ hiện tại đang ở trọ với nhau- ngược đường ngược lối đến chỗ hẹn, tim đập chân run nhưng vì một đoạn đường nhỏ mà vi phạm luật giao thông. May mà, không bị bắt gặp, nhưng lòng thì áy náy, ta và nhỏ Kim (gọi tắt cho nhanh) ngồi phịch xuống và xả như đống rồi, mãi một lúc sau mới nhìn thấy thân hình của đại tỷ...phút giây ngượng ngập trong vòng 3s...3s giây sau hai đứa bắn liên thanh như đã quen biết từ lâu lắm rồi. Ba nàng kia mắt lác ngược lác xuôi thốt lên:

- Chúng mày là oan gia kiếp trước hay là duyên tiền định.

Cả lũ nghe xong nhả nhả cười.

3. Chương 03

Chương 03: Đại tỷ chinh chiến và yêu đương- Tại sao tôi ế!

Thu (gọi tắt cho tên Thu Ngọc) là một người nhìn một lần sẽ nhớ mãi. Thu tròn trĩnh nhưng khuôn mặt mận mà lại hay cười và có cái giọng sắc mùi PR của dân kinh doanh. Hồi con nhỏ nhỏ thì nàng được khen là xinh, lớn hơn thì được gọi là xinh đẹp mà đến tầm tuổi này rồi thì được coi là mận mà. Nhưng nếu ai khen nàng như vậy, nàng sẽ không vui, hai cái chữ đó đánh dấu dấu ấn thời gian của người con gái. Đây, tuổi tác là một vấn đề cực kỳ lớn.

Nàng luôn dành thể chủ động ối cuộc tình, tán ai hay bỏ ai đều là do nàng. Nàng luôn lý trí quyết định mọi việc để rồi vượt mất những tình cảm chân thật nhất, nàng thường ngâm nga bài hát “một thời đã xa” của phương thanh để hoài niệm về quá khứ huy hoàng của nàng.

Học đại học, ngày đầu bước vào cổng trường nàng đã gặp một chú. Chú ấy tầm hơn ba mươi tuổi, nhìn thấy nó và chết nó ngay từ ánh mắt đầu tiên. Chú mon men hỏi Thu:

- Em ơi cho anh hỏi, ở đây học thêm văn thi đại học chỗ nào tốt nhỉ?

Mắt nó hơi giàn giụa:

- Chú ra cổng sau trường nhân văn ấy ạ, cháu thấy bạn cháu ngày xưa hay ra đấy học.

Chú già lượn đi, sau đúng năm phút quay trở lại hỏi một câu y xì thế, Thu sợ, Thu nghĩ đây giống như một gã lưu manh đang rình rập vồ mồi sinh viên cừ non lên thành phố, Thu gắt:

- Chú vừa hỏi cháu câu đấy rồi mà, chú ra cổng sau đi ạ?
- À ừ anh xin lỗi, em này em học nhân văn chắc học văn khá lắm, làm gia sư cho em anh nhé, lương khá, em anh nó học khối D nhưng nó sợ văn quá.
- Dạ thôi ạ, cháu chưa có ý định đi làm thêm.
- Hay thế này, hai anh em mình đổi số điện thoại, khi nào cần gọi cho anh.

Bị nài ép như đóng phim tình cảm trước cổng trường, Thu đành cho số điện thoại của...mẹ...ở quê. Chú lấy làm vui sướng chào một cái rồi mất hút.

Bẵng đi một năm, mẹ cũng không nhận được bất kỳ một cuộc gọi kỳ lạ nào, Thu cũng quên mất buổi gặp gỡ sắc mùi lửa đảo lúc bấy giờ. Thu cũng được mẹ cho cái điện thoại để tiện liên lạc dù nàng vẫn là không ưng lắm:

- Mẹ mua điện thoại mới cho con đi, sao lại đưa điện thoại cũ...
- Con ở trên đấy điện thoại cũ thôi mất thì uống

Tối hôm đó đang nghe quick and slow show, Thu nhận được một tin nhắn:

- Đạo này em thế nào rồi? Khỏe không?

Vốn bản tính tò mò, nàng nhắn lại. Và cái thời gian cưa cẩm bằng tin nhắn bắt đầu. Tôi phải nói thêm rằng là tôi rất ghét cái kiểu tin đi tin lại thế này. Sự thật phũ phàng, ai cũng bắt đầu từ những sms trừ tôi. Tôi ghét mới sáng ra vội đi làm đi học mà nhận được cái tin nhắn : “chúc ngày mới tốt lành, em ăn sáng chưa”, rồi bữa trưa, bữa chiều đều nhặt thếch nội dung như vậy. Đến tận đêm khuya muốn đi ngủ ới là đi ngủ và có đôi lúc ngủ rồi thì nhận được sms:

- Ngủ rồi hả em- 1 sms
- Chúc em ngủ ngon nhé- 2sms

Nếu bạn trả lời : - vâng, g9

Thì bạn sẽ phải tiếp tục nhận được:

- g9, bb em

Thắm hơn là:

- Mai dậy sớm nhé, dậy tập thể dục cho khỏe người em ạ, tròn trĩnh quá rồi đấy...

Haizzz...tại sao người ta cứ phải sms rồi tùm tùm mỗi khi đọc được những dòng đó nhỉ, nhần mãi không mỗi tay sao?

4 nàng hô đồng thanh

“ Đó là lý do mà ể đấy”

“Kệ tao”

Trở lại cái chuyện cầm cửa, khoảng 1 tháng sau, Thu có được cái hẹn đầu tiên. Đúng là trời không chiều lòng người, cuộc đời thật lắm trái ngang, đúng cái anh già ngày xưa nàng gặp trước cổng trường. Nàng bước vào quán cà phê rồi mới nhận ra nên không kịp chạy. Cố gắng mỉm cười thân thiện đưa đẩy hết câu chuyện để mau chóng ra về nàng mới đau đớn nhận ra rằng xe buýt thật là thừa thớt, anh già kia ngồi trên yên xe máy đợi một câu đưa nàng về. Thu mím chặt môi, ngóng cho đúng nửa tiếng rồi thấy mọi người nhòm ngó cảnh “giận hờn yêu đương” bình phẩm. Thu đành lên xe, đã biết với người này nàng để cho hấn đồ ở một đoạn ngã ba để hấn không biết nhà nàng ở chỗ nào. Nhưng, hồng nhan bạc mệnh...hấn mất hấp háy cười, khoe với Thu:

- Em ở đây à, anh cũng đang trọ ở đây, nhưng Triều Khúc nhiều ngách lắm, đi cũng mỗi chân để anh đưa em về...

- Dạ thôi ạ- Nó choáng váng nhưng cố lấy bình tĩnh- em còn phải qua nhà bạn em chơi, gặp anh sau.

Nó nằm kể chuyện cho hội chúng tôi, thỉnh thoảng quệt tay lau những giọt mồ hôi trên trán nó bảo hồi đó tao sợ lắm chúng mày ạ. Nó nằm hồi tưởng, nó bảo, nó phải đóng giả ninja suốt một quãng thời gian dài để tìm nhà trọ. Mỗi lần đi chợ hoặc đi đâu, nó quần áo kín mít, khẩu trang kính dâm như cái kiểu đi hawaii ấy. Ngày nào đi qua cũng trốn chui trốn lủi, hấn đứng ở ngã ba cứ đứng giờ tan học. Đến nổi, một hôm tao đi chợ chẳng may lão ấy nhìn thấy đuổi theo, tao sợ quá, giả vờ không quen, túi thịt rơi mà không dám nhặt phi thẳng vào ngõ rồi chuồn về nhà. Mãi mãi đến khi khó khăn quá và tao cũng chuyển nhà mà chuyện này mới chấm dứt.

Chúng tôi phì cười:

- Mà mà cũng một thời như vậy á? Thế còn chuyện tình thứ hai?

- Chúng mày nói gì thế, chuyện vừa nãy chỉ là khói thôi sao tính được xếp vào hàng thứ nhất..

- Ờ ờ, được rồi, kể đi.

Nó trầm ngâm, vất tay lên trán nhớ lại.

Đây được coi là mối tình đầu của Thu, mối tình khắc cốt ghi tâm nhưng cũng là mối tình mỏng manh nhất. Anh ấy đã từng yêu một người con gái, tình yêu giữa hai người rất sâu đậm và anh không thể nào quên được cô ấy. Tìm đến với Thu, anh nhìn được một phần con người cô ấy trong Thu. Thu giống cô ấy đến kỳ lạ, từ hình dáng đến sở thích. Nhiều lúc anh tự hỏi là yêu Thu là để lấp chỗ trống hay thực sự con tim đã rung động. Thu hiểu và biết được mọi chuyện. Anh đã kể hết cho Thu và bạn bè của anh cũng đã nói rất nhiều điều về quá khứ đó. Mỗi lần đi bên Thu, thỉnh thoảng anh nhắc đến kỉ niệm xưa thời anh và cô ấy bên nhau. Thu đổi hờn thì anh ôm lấy và thủ thỉ rằng:

- Đừng bắt anh quên cô ấy, cô ấy đã từng trong tim anh, nhưng em mới là hiện tại, anh yêu em.

Nghe được những lời nói ngọt ngào ấy, Thu cảm giác rất hạnh phúc. Thu mặc kệ cái bóng vô hình kia đeo bám hạnh phúc của hai người, nắm tay nhau và họ mơ về một kết quả tốt đẹp nhất. Mối tình đầu thường dang dở, nhưng Thu tự an ủi xếp cái tình chú già là tình đầu để rồi ối tình này thứ hai. AQ là như vậy, dù cao thượng đến đâu Thu cũng không thể chấp nhận được rằng, người yêu cũ của anh vẫn ngày ngày nhắn tin hỏi thăm, Thu hỏi, anh chỉ nói rằng là bạn bè nhắn tin bình thường. Thu im lặng, đôi mắt từ đó nhuốm buồn. Để rồi, những lần cãi nhau tiếp theo, cái bóng của cô gái kia càng lớn, Thu không thể tiếp tục chịu đựng thêm nữa, lấy hết can đảm nhắn tin cho cô bé:

- Chào em, chị là Thu Ngọc bạn gái hiện tại của Giang, rất vui được làm quen với em. Em biết không chị bây giờ chị cảm thấy hạnh phúc với tình yêu hiện tại. Chị biết giờ em chỉ là bạn bè nhưng nhắn tin như vậy quả thực khiến chị không hài lòng, khi yêu ai cũng có quyền ích kỷ phải không?

- Vâng, em xin lỗi chị ạ, giờ bọn em chỉ là bạn bè thôi, chị đừng quá lo lắng, à thực ra em gặp chị ngoài đời rồi đấy, hôm em và anh ấy đi ăn kem hồ tây em thấy chị đứng đợi anh ấy ở bên kia đường. Quả thật chị giống em thật đấy, đọc tin nhắn của chị trên máy anh Giang cũng thấy hai chị em mình có nhiều điểm chung? Mình làm quen nhau chị nhé...:D

-

Thu rút điện thoại, sau đó nằm khóc một mình. Đến tối thì nhắn tin chia tay với Giang. Thu nói nếu giả sử là bây giờ tao sẽ làm cho ra nhẽ. Nhưng hồi đó, Thu còn quá trẻ con, quá ngây thơ để rồi là chìm sợ càn con cho đến bây giờ. Thu biết Giang rất sốc, chờ đợi Thu mỗi lần Thu đi học về, đứng hàng giờ, gọi hàng chục cuộc điện thoại. Nhưng Thu hiểu người đàn ông đó mãi không thuộc về mình. Thu mỉm cười nói với chúng tôi:

- May mà tao không gắn bó với lão bởi lẽ chúng mày biết không, tháng vừa rồi hai người họ lấy nhau đấy, hai người đó sinh ra để cho nhau mà...

Chúng tôi đều thở dài:

- Mày vui lên, chia tay không phải là thất bại mà là thành công bởi mình bớt đi một người chẳng dành ỉnh để tiến nhanh hơn đến con đường tìm người chồng tương lai.

Ở một facebook của một người tên là Giang, hẳn có treo stt trước ngày cưới, để chế độ riêng tư mà nói rằng “Anh xin lỗi”.

- Thu này, có phải vì chuyện này mà mày trở lên danh đá hơn với đàn ông không

- Ha ha, tao biến họ thành đèn cù, chạy lòng vòng quanh tao.

Quả thật đúng là như vậy, những người đàn ông sau này đến với nàng nhanh như chớp mắt nhưng cũng ra đi như chưa hề tồn tại. Thu bảo, dường như cái tin tưởng với đàn ông đã tan từ lâu rồi. Nàng chỉ muốn chơi lại họ coi họ như chiến lợi phẩm để hô hào cho những ai cần biết rằng thì là mà “nàng không cô đơn” như họ tưởng. Nhưng có những lúc nàng đã vượt mất một tấm chân tình. Anh là khách hàng của nàng, công ty của anh nhờ bên nàng đặt một lô lớn các sản phẩm in cúp lưu niệm. Nàng gặp anh vài bận, anh đồ nàng. Nàng cũng cảm nhận được nhưng nàng vẫn vậy. Anh nhắn tin đưa đẩy, nàng cũng nhắn tin đưa đẩy. Anh đưa đi đón về tạo ra những thời gian hẹn hò nàng cũng vậy. Nhưng rồi đến một lúc, đến giai đoạn anh tỏ tình, nàng lại sợ, nàng chạy trốn anh mấy ngày liền dù nhớ anh cồn cào. Sếp nàng đập bàn đập ghế bao nhiêu lần:

- Lần này em không đi thì ai đi.

Nàng vẫn cố thủ ở nhà. Sau này bạn nàng mới nói cho nàng hay, người đàn ông khi yêu mau cũng dễ quên mau, nếu nàng không cho người ta cơ hội giả sử sau này nàng muốn tiến tới với người ta, tình cảm cũng không được như trước. Nhiều lúc nàng ngồi ngắm lại list danh bạ, thấy vẫn a rất nhiều, nhưng nàng vẫn cô đơn. Nàng vượt mất anh như vượt mất cơ hội được trở lại là mình trước kia. Để rồi ba năm nay nàng không yêu không tán một ai, và lần lượt tình cũ kẻ lấy vợ người thờ ơ.

Nàng nhìn chúng tôi như những đứa trẻ thơ dại không biết đường yêu đương mà nói.

- Tao dạy cho chúng mày mấy bài học như sau.

- Mày vẫn ế đấy thôi, dạy gì, lo thân mày đi đã

- Ừ...ha ha...nhưng chúng mày có nghe những kinh nghiệm chinh chiến không để mà چرا một ai đó chắc thắng 100%.

Mấy đứa từ nguyệt dài đến mở đôi mắt long lanh sáng rực rỡ chống tay lên cằm chăm chú nghe. Các bạn cũng nên học tập, đặc biệt là tuổi băm đang đến cận kề, cộc đi tìm trâu chứ đợi trâu đi tìm cộc thì bao giờ đến lượt cộc nhà mình:

Thứ nhất: nhắn tin với đàn ông phải thảo mai, tức là dù không thích nhưng cũng vẫn phải thích, dù không muốn gặp cũng phải tỏ ra mình muốn gặp và giở trò như sau:

- Em à hôm nay mình gặp nhau nhé
- Vâng, thế được ạ nhưng anh ơi trời mưa, anh đi xa thế ướt hết người thì sao ạ

Câu trên dùng ọi trường hợp trời nắng trời mưa trời râm râm, miễn là đẩy lý do thương tiếc sang người khác, người ta nghe xong cái thương của mình cũng vừa cảm thấy ừ trời mưa thật đấy ừ thì mình không đi cũng không sao vì cô ấy thương mình.

Đàn ông luôn muốn mình ở thế chủ động và được tạo cơ hội bằng những lời hứa hẹn lần sau nhé lần khác nhé. Nhưng cái lần sau của các nàng thì đến bao giờ, dù biết là nói dối nhưng đàn ông vẫn cảm thấy à mình sẽ có cơ hội đấy.

Thứ hai: công nghệ hiện đại, pr bản thân giờ trở thành trào lưu mà từ hot girl đến hot bình thường cũng có thể dùng được.

- Tung ảnh khoe thân, no no no,
- Tung ảnh những buổi đi chơi, no no no
- Tung ảnh than thở mình ế, no no no

Các nàng thân mến, những trò như vậy khiến cho đàn ông cảm thấy mình chơi bời và ế vì lý do tại sao thế mà thôi. Giờ là thời đại nữ công gia chánh để đánh bại những mảnh vải khuyết thân. Nói có vẻ ngược đời, nhưng các bạn hãy làm thử mà xem nhé, hãy post những thứ sau:

- Tâm trạng thơ mộng và cảm xúc về một ngày: đủ để thấy tâm hồn của bạn hàng ngày như thế nào, tao nhã như thế nào và sau này tìm hiểu cho dễ dàng hơn.
- Tung ảnh những món ăn dù đơn giản hay phức tạp để chứng tỏ một điều, các nàng nhà ta đảm đang chăm chỉ.
- Thỉnh thoảng có những cái ảnh buồn rười rượi để thấy đến lúc nàng cô đơn mà cánh đàn ông tấn công.

Sau bài giảng của đại tỷ, bốn con gật rụp cái đầu, rồi kèm theo đó là những tiếng vỗ tay râm ran:

- Vâng ạ
- Ngoan.

4. Chương 04

Chương 4: Nhị tỷ và căn bệnh của chủ nghĩa hình thức

Định nghĩa chủ nghĩa hình thức:

- Theo dân gian: đi với ma mặc áo giấy đi với bụt mặc áo cà sa à ngụ ý một cách hiện đại bây giờ: đi với ma mà mặc áo khác thì không tự tin, đi với bụt dù đang trong hình dáng ma thì mặc áo cà sa vào vẫn là bụt.

- Theo đương đại: Chủ nghĩa hình thức là chủ trương chỉ tạo hình thức bề ngoài cho có mà thôi chứ không để ý đến phần thực hành nội dung bên trong. à nói một cách dễ hiểu là cái ví dụ ở trên đây đây, các bạn có thể lật lại chương hai phần giới thiệu nhị tỷ.

Tại sao tôi lại phải nói rõ ràng về học thuyết chủ nghĩa hình thức như vậy, bởi vì chỉ có dùng chữ nghĩa ấy tôi mới có thể hình dung được con người nhị tỷ.

Thế nào nhỉ? Các bạn hình dung nhị tỷ nhé. Áo sơ mi phải được là ủi cẩn thận, đầu tóc buộc phải có nơ mà thả thì phải chải cúp đầu. Váy nàng phải mặc theo hai trường phái: kín cổ cao tường ở nơi công sở, và dịu dàng nhí nhảnh nơi bạn bè đô hội. Nhà nàng có thể bừa bộn nhưng đi chơi nàng phải là thực nữ chính xõ hiệu.

Nói thế này có giống nói xấu bạn bè không nhỉ? Chắc nó xem được nó sẽ tức lên mà coi nhưng tức ai thì tức, chứ ai thì chứ chứ chắc nó trừ mình ra.

Gia đình nàng vô cùng bề bộn với chồng chèo những sai lầm của thế hệ đi trước. Nàng đứng ở giữa chẳng thể dọn dẹp được, giống như đứng giữa hai làn nước trôi theo dòng nào cũng là lũ là thác. Nàng luôn trưng ra tất cả những gì đẹp đẽ nhất để người ta không bao giờ nhớ đến gia đình nàng. Nàng muốn người ta đánh giá à con bé này học giỏi ra sao, xinh đẹp ra sao chứ không phải kiểu như là à con bé con nhà ấy thế mà cũng làm nên chuyện. Bố mẹ ly thân, người anh tật nguyền đang ngày ngày chữa trị tại bệnh viện thần kinh, chị gái thì xa nhà đi lấy chồng. Kim đứng ở giữa lẻ loi cô độc nhưng chưa bao giờ sống cho chính mình. Đi về đằng ngoại thì đằng ngoại trách mày chỉ biết có bố, chẳng chăm mẹ được ngày nào. Đi về đằng nội thì đằng nội trách mày chỉ biết thương mẹ, bố mày tuy có lỗi nhưng mà giờ đây bệnh tật già yếu mày chẳng quan tâm gì cả. Kim chạy lại hai nơi nhưng chẳng thể vừa lòng ai cả. Kim tự nhận ra rằng mình yếu đuối đến mức nào. Tiền nàng không có nhiều chỉ đủ sống nhưng ai cũng nghĩ nàng rất sung túc bởi cái hình thức của nàng. Hào nhoáng đấy thôi nhưng trái tim nàng thì đang chấp nhiều mảnh vụn. Trong một bữa cơm nàng nói:

- Tao dù có đi xa một mõi giận hờn ai ở trong nhà đi chẳng nữa, tao cũng sẽ về nhà, đóng đô ở nhà bởi vì chữ nhà quan trọng hơn với tao.

- Mày cần nhà nghĩa đen đấy phỏng?

Nàng cười buồn- Ừ nghĩa đen, chỉ cần có nhà, tao sẽ lại gây dựng được cuộc sống.

Chuyện tình cảm của nàng cũng vậy, nàng luôn phải lựa chọn cân nhắc giữa hai người đàn ông. Người này đến thì người ta cũng đến, cứ như thế, nàng yêu rất nhiều nhưng để đến được với trái tim nàng, nàng tính táo gạ đi. Với bản lĩnh lạnh lùng và vô cùng tinh táo nàng biết được khi nào yêu để cho đỡ cô đơn và yêu để có một bến đỗ thích hợp. Chính vì hai cái song song tồn tại trong nàng như vậy mà nàng yêu cũng rất kì lạ. Yêu một người chỉ để yêu, nàng giống như một cô bé muốn được cưng chiều, nâng niu và chăm chút. Nàng thể hiện ra sự cô đơn và nhột nhạt đúng con người nàng. Những người này yêu thương nàng đấy, thậm chí yêu hết mực nhưng một người thì công ăn việc làm chẳng đủ nuôi thân, một người thì như đứa trẻ chẳng thể làm bờ vai chỗ dựa. Nàng yêu mà xác định:

- Chúng tao chẳng đến với nhau thôi.

Nhưng những mối quan hệ kiểu này của nàng thường rất đậm sâu và bền vững nhiều lúc tôi đùa:

- Mày không chia tay nhanh sao để thằng chồng mày tới được, thế này ế mất thôi.

- Tao không chịu được sự cô đơn, chồng đến là do duyên thôi.

Yêu để lấy chồng:

Yêu cũng tìm hiểu hoàn cảnh như tam tỷ nhưng vì điều kiện gia đình chỉ có thể thôi, nàng chẳng quan tâm gì hơn chỉ mong người ấy và mình xây được lâu dài hạnh phúc bình dị, kéo nàng ra khỏi mối quan hệ gia

đình nội ngoại phức tạp, vun vén cho gia đình nhỏ bé là đủ rồi. Nàng nghĩ mình ích kỷ vì còn bố, còn mẹ, còn anh, còn chị, nhưng chẳng bao giờ muốn trở về cả.

Tôi chơi với Kim lâu nên hiểu nàng, bỏ mặc vậy thôi nhưng ngày nào chả mong ngóng được trở về nhà. Tết đến hoặc nghỉ lễ, nàng lại gọi điện cho hội bạn hỏi tao đến nhà chúng mày chơi được không? Rồi lại cười buồn, nhà nội bố ở với các bác, nhà ngoại mẹ ở với chị gái lấy chồng xa, hai ngôi nhà, hai quê nhưng rêu phong phủ kín. Nàng bảo nàng về mà không biết sẽ ở đâu.

Đến với người thứ hai nàng đã xác định đây sẽ là mối tình cuối cùng của mình, người mà mình sẽ gắn bó cả cuộc đời. Nàng đến với anh rất nhanh, tình cảm cũng vô cùng tốt đẹp, hai người cảm thấy thực sự hòa hợp và có thể tiến tới lâu dài. Nhưng rồi, ngay từ lúc chọn anh, nàng lại chọn người chứ hoàn cảnh không chọn nàng. Anh ở quá xa đối với nàng. Một người ở thành phố Hồ Chí Minh không biết đường nào về, còn một người ở Hà Nội mệt mỏi chờ người ra. Để rồi, chính là lúc nhận thấy sự mong manh đó, hai người dần có những khoảng cách, anh không thể nói lời yêu thương gắn bó khi thực sự điều kiện không thể đến với nhau được trọn vẹn. Anh không thể hứa hẹn một cuộc sống ấm cúng cho nàng. Anh không đảm bảo được ngôi nhà và những đứa trẻ được một mái nhà mà người bố lúc nào cũng ở bên cạnh. Nàng không muốn lại phải chờ đợi, lại phải mỗi mòn trong ngôi nhà đến tối vắng bóng anh. Hai người chia tay, đôi người đôi ngã.

Nàng dừng yêu. Không giống như Thị Nở dừng yêu để về hỏi bà cô xem có tiếp tục yêu nữa không. Nàng dừng yêu vì cảm thấy giờ này yêu vẫn quá đổi mong manh. Nhưng, khi nàng bắt đầu chán nản thì một tình cảm non xanh nữa lại nhen nhóm trong trái tim nàng. Một cậu bạn bằng tuổi, một đồng nghiệp tính hầy còn trẻ con ngộ lờn thích. Cậu ấy không nói yêu bởi vì chưa thực sự cảm thấy an toàn khi bắt đầu một mối quan hệ. Cậu ấy sợ tình bạn mà hai người xây đắp bỗng chốc bị đập đổ nếu sau này không thành. Hai bên vẫn như vậy, tình cảm nồng thắm nhưng lại không rõ ràng. Tôi có đùa:

- Nếu nó không ngộ lờn gắn bó thì bỏ sớm đi còn lấy chồng.
- Uh, bạn ấy chưa bao giờ nói yêu tao.

Vậy mối quan hệ này là gì? Chẳng ai trả lời nổi, nhưng nàng là kiểu người ăn xối ở thì, biết đến đâu hay đến đấy. Yêu đã giờ tính sau, dù sao đây cũng là một mối quan hệ được xác định là cho có. Mình thăm nghĩ, để rồi đến khi thăm thiết lại chẳng thể quay đầu.

Đối với Đại tỷ và Nhị tỷ hai người đều xót ruột lấy chồng nhưng chỉ biết trở mặt ếch ra mà chờ sung rụng. Hai người thường xuyên đi xem bói, có những nơi chém 300k mà vẫn chưa thỏa được ước vọng tìm được đức lang quân của mình. Mấy ông, bà thấy bói dường như đã bó tay với những ứng cử viên nặng kí của sự “ế”.

5. Chương 05

Chương 5: Trái tim Tam tỷ làm bằng đá à?

Đang uống đến cốc trà đá thứ hai, Tam tỷ bỗng trầm ngâm, rồi gọi một một đĩa ổi nhỏ, vừa nhai ổi nàng vừa dịu dàng nói:

- Ngày xưa, tao yêu trong sáng lắm chúng mày ạ!

Những ánh mắt vội vàng trao đổi trông trạng thái giãn đồng tử, Đại tỷ khép nép ẩ nhẹ vào vai nàng Tam:

- Thế sao giờ mày đổ đốn thế này!
- Dòng đời nó đẩy đưa!- Mặt nàng Tam tỉnh bơ- Chuyện của tao giống như cổ tích ấy! Chẹp chẹp!

Chẳng ai có thể tin một kẻ giết người bằng ánh mắt như Tam tỷ mà lại có thời yêu đương trong sáng. Nhưng thật đấy các bạn ạ. Câu chuyện được kể lại như sau:

Ngày đó trong cái thôn nghèo ai cũng biết nhà con bé Thương bố nó bị nghiện thường xuyên đập phá đồ đạc. Mỗi lần bố nó lên cơn, cả xóm đóng chặt cửa không dám thò mặt ra ngoài, chỉ nghe thấy bên hàng xóm những tiếng khóc nức không ngớt của con trẻ hòa với tiếng gào thét thèm thuốc của ông bố trẻ đang lên cơn phê thuốc. Người mẹ trẻ đẩy 3 đứa con ra ngồi góc sân, một mình xông vào giữ lấy chân lấy tay dù bị đánh bị đập không biết bao nhiêu lần. Nghèo lấy đâu ra thuốc xin lấy đâu ra thuốc thường xuyên để cho ông bố trẻ này có thể ngắt ngưỡng trong khói thuốc. Căn nhà rách nát, người bố trẻ rách nát, mặt người mẹ trẻ cũng rách nát. Ba đứa con, mặt chúng búng ra sữa, người ngoài chẳng thể nghĩ rằng tâm hồn trẻ thơ của nó cũng bị rách nát. Thương ghét bố lắm, nó nhiều lần mong bố nó chết đi để mẹ nó chị nó đỡ khổ, còn mình có thể học hành đến nơi đến chốn. Ngày em trai nó ra đời, lúc đó nó mới mười tuổi, nhìn thẳng em bé quắt xanh bủng bên cạnh người bố phập phều môi thâm mắt trắng. Nó hận, nó giằng đứa em nó ra khỏi lòng bố nó, ôm thủi thủi và khư khư. Không ai trong nhà bé được em trai nó ngoài nó. Nó là con bé hay nghĩ ngợi, nó nhìn thấy người ta nhìn nó bằng ánh mắt cảnh giác. Nó cố gắng chứng minh cho cả làng thấy, bố nó nghiện nhưng chị em nhà nó đứa nào cũng ngoan và học hành giỏi giang. Trên lớp cũng vậy, nó chơi hòa đồng với tất cả mọi người để bạn bè thấy được bản tính của nó thay vì hoàn cảnh của nó. Hai cậu bạn cùng lớp đều yêu nó tha thiết, mỗi tình cấp ba rồi kéo dài đến tận đại học. Nó chọn cậu bạn kia vì nhà cửa khá giả hơn chiều nó hơn, nhưng nó lại yêu cậu bạn còn lại. Mỗi tình tay ba này kéo dài cho đến mãi về sau, khi cậu bạn nó chọn lại chẳng thể tin tưởng nó, bầu víu vào cái hoàn cảnh của nó mà chia tay. Cậu bạn còn lại ở bên cạnh, an ủi nó, chăm sóc nó và mãi sau này nó vẫn coi đó là mối tình khắc cốt ghi tâm. Nhưng hạnh phúc luôn quay lưng với Thương. Ngày chị cả đi lấy chồng, đôi vai nó càng thêm nặng. Cái bằng đại học loại giỏi ra trường nhưng chỉ dèo dặt nay đây mai đó đủ tiền nuôi thân và gửi về ẹ nó ít tiền trang trải việc học cho cậu em. Việc nhà đều phải qua tay nó, giỗ chạp ma chay đều đến phiên nó nhúng tay vào. Nó trở thành con cả thay cho người bố giờ chỉ còn cái bóng đau yếu quanh năm. Tình yêu như vậy mà đứt đoạn, không gặp nhau thường xuyên, tưởng chừng có thể gắn bó lâu dài với nhau. Nhưng rút cuộc, khoảng cách thời gian có thể xóa nhòa đi ranh giới yêu đương tưởng chừng sâu đậm lắm. Thương kể về tình cảm của nó như thế này:

- Chúng tao chia tay một lần, nó có người yêu mới, nhưng con người yêu mới luôn gọi điện làm phiền tao bởi nó cứ để ảnh tao và nó ở trong phòng máy ạ.
- Chúng mày về với nhau đi, hai đứa yêu nhau cơ mà, chuyện gia đình dần dần rồi tính.
- Nó...Nó còn định đi học tiếp...lấy đâu ra tiền mà nuôi tao, còn có...

Nhưng rồi có một phép thử đơn giản nhỏ nhỏ xem tình cảm của cậu bạn ấy ra sao khiến trái tim Thương nghĩ rằng không tin vào bất kỳ một ai cả. Thương nhờ Nhị Tỷ nhắn tin trêu cậu bạn:

Sms: Bạn ơi tớ buồn quá

Cậu bạn: Tại sao bạn buồn, để mình dẫn bạn đi ăn kem

Sms: Bạn có biết tớ là ai đâu mà dẫn đi ăn kem

Cậu bạn: Hi hi, trước lạ sau quen...đi ăn kem không?

Mỗi lần Thương buồn cậu bạn đều rủ như vậy, những tưởng rằng câu nói khi xưa:

- Cậu là người duy nhất buồn mà mình sẽ dẫn đi ăn kem

Vậy là tất cả đều lừa dối rồi. Thương nhận ra không nên tin một trăm phần trăm vào tình cảm của đối phương. Chuyện buồn về gia đình liên tiếp đổ lên đầu thương, người cha mà Thương mong mất đã lâu giờ đã về với trời. Sau đám tang, người nó suy sụp, nó uống một cốc bia, rồi hai cốc bia rồi bưng mặt khóc:

- Tao là đứa con bất hiếu, tao yêu bố tao lắm nhưng lúc bố tao còn sống tao chỉ mong bố tao chết đi.

Nhưng giọt nước mắt tủi cực đó giờ đã cạn, tim thương cũng trở nên sắt đá hơn, se lại. Giờ, Thương sống vô cùng lý trí. Những người đàn ông đến tán tỉnh nó nhiều không kể được hết, nhưng giờ tình cảm của Thương lại rất hồ hững, nếu xác định đối tượng làm chồng, Thương sẽ đi chơi nhưng cũng chẳng lấy làm thích thú. Mặt cười nhưng vô cùng gượng gạo và bất cần. Nếu hỏi ai có thể giấu được cảm xúc giỏi nhất trong nhóm chúng tôi thì chỉ có thể là nó mà thôi. Thậm chí, yêu nhau được một tuần, nếu nhận thấy người đó thực

sự quá trẻ con và không thể làm cho cuộc sống của mình khá lên được, Thương sẵn sàng bỏ không hối tiếc. Mặc cho người đó mặt ngẩn ngơ trồng cây si già trước cửa, Thương mặc kệ. Bọn tôi bảo nó:

- Mày có phũ không mày?
- Phũ với anh ta là tốt với anh ta lắm rồi đấy?

Thời gian dần trôi qua, các mối tình cứ đến rồi đi, đến thời điểm hiện tại, Thương vẫn chẳng có ai.

6. Chương 06

Chương 6: Sự thiếu tự tin của Lê Anh không có điểm dừng?

“Thiên thần” đó là hai từ mà nhóm bọn tôi hình dung về Lê Anh. Nàng hội tụ đủ mọi đức tính cần thiết của người phụ nữ gia đình:

- Công: nàng sinh ra ở nhà nông, công việc nào cũng đã phải làm, cái gì cũng đã làm được, chắc chắn việc bếp núc thì không phải bàn rồi. Bản tính cần mẫn nên việc cổ bàn cũng không phải lo. Nàng có thể sắp xếp vô cùng ngăn nắp và ổn thỏa.
- Dung: nàng tuy không thuộc dạng mỹ miều, cũng không có nhan sắc như mấy chị em trong hội ngũ long (cái này do các nàng tự sướng). Nhưng cái dịu dàng của nàng đánh chết hết cả bốn đứa còn lại.
- Ngôn: nàng ăn nói nhỏ nhẹ, dịu dàng vô cùng hòa nhã.
- Hạnh: cái tâm của nàng đủ để nàng trở thành một bà bụt giữa đời thường.

Hội tử là vậy nhưng dường như nàng không bao giờ nhận ra. Nàng cho rằng mình chẳng có gì cả kể cả hình thức đến gia đình. Cuộc sống sinh viên bươn chải kiếm sống. Ra trường, bạn bè cố gắng xin vào những chỗ tốt đẹp thì nàng luôn có xu hướng chọn lựa những chỗ dưới tầm. Nàng thấy người ta yêu cầu tiếng Anh này nọ...nàng bỏ, yêu cầu máy tính và hình thức này nọ...nàng bỏ. Nàng chọn những công việc vô cùng bình thường như bán hàng, nhân viên kinh doanh lương bèo bọt thậm chí chọn là công nhân lắp ráp điện tử của khu công nghiệp. Cuộc đời tưởng chừng như thiếu sự công bằng, 3 năm ra trường, tay nàng vẫn trắng, thậm chí nàng cũng không thể lựa chọn được nơi ở của chính bản thân mình. Về quê rồi lại lên Hà Nội. Bố mẹ nàng quá tốt bụng nhưng không đủ mạnh về kinh tế để có thể đưa nàng vào chỗ nhà nước. Mấy trăm triệu đồng, nàng không thể để gia đình ngấm.

Lê Anh giống như một bông hoa sen nhỏ đang cố vươn lên trên đầm lầy. Nàng khác tôi ở điểm, nàng có tâm hồn đẹp hơn tôi. Đời sống nội tâm phong phú thậm chí là tài hoa. Đám cưới nàng làm cỗ chào, trang trí phong nền, cắm hoa trang trí. Nàng thích đàn len, thêu thùa và may vá.

Tôi có phải là xây dựng quá lên hình ảnh nàng ấy không?. Mọi người à, đôi khi nhìn vào vẻ ngoài của ai đó bạn sẽ chẳng thể nhận ra được những điều này đâu. Ai chơi mới hiểu, ai thân mới biết chính vì vậy facebook không thể bằng những cuộc gặp mặt. Satatus không thể bằng những lời tâm sự với nhau những đêm gặp gỡ. Hình ảnh nắm tay giờ lên không thể bằng lời động viên an ủi.

Phải làm thế nào để nàng ấy tự tin? Cuối cùng cũng đã có một người sưởi ấm và nắm tay bạn ấy. Một người đủ tình cảm để mỗi lần Lê Anh xuống Hà Nội còn nhắn nhủ:

- Mang chút mùa thu Hà Nội lên đây nhé!

Một người đủ quan tâm khi đường xa không ngại khó đến thăm nom bạn ấy khi công việc ngày càng trở lên bế tắc. Bắt đầu một mối quan hệ? tại sao không? Thời điểm tôi viết câu chuyện này kéo dài trong nhiều tháng, tôi xếp nàng vào dạng ế chồng chơ. Nhưng giờ thì khác rồi, tuy đang trải qua giai đoạn khủng hoảng trước khi cưới nhưng tình yêu này đang làm Lê Anh trở nên đẹp hơn và tự tin hơn. Chúng tôi tùm tùm hỏi nàng:

- Thế anh yêu và bạn dạo này thế nào?
- Xong rồi?
- Hả? Xong rồi á? – tất cả đều trưng bộ mặt vô cùng đen tối
- Chúng mày chỉ được cái nghĩ bậy? ý tao là chúng tao đang bàn chuyện hôn nhân.

Mặt tỉnh bơ, bọn tao bữu môi:

- Chúng tao chẳng nghĩ gì cả.

Chương 7: Tôi

Tình cảm giống như một con đò chao đảo. Với tình trường non nớt, lý thuyết thì mông lung, tôi trở thành nỗi lo của cả hội. Thậm chí với tiêu chí: đưa cưới đầu tiên và đưa cưới cuối cùng thì không phải chịu phạt. Chúng nó luôn nghĩ rằng cái đưa cuối cùng ấy là tôi.

Tôi là người không bình thường. Ấy chết, các bạn đừng quá hiểu nhầm, không phải không bình thường về sinh lý hoặc giới tính. Không bình thường tức là tính cách đôi chút quái. Tôi thích những cái gì đó mạnh mẽ cá tính, nhưng tâm hồn lại vô cùng đa cảm.

Cái quái tính này khiến cho những người xung quanh tôi cảm thấy khó sống, kiêu chơi được nhưng ở còn phải xem xét thêm.

Tình yêu đến với tôi rất khó. Tôi thường trách bọn nó:

- Tao chưa yêu ai mà chúng mày toàn kể với tao những chuyện thất tình thì tao nào dám yêu

Quả thật, mỗi lần nhắc đến yêu đầu tôi lại xù lên như nhím, trí não bảo trái tim cảnh giác nào là, tỏ tình nhanh quá thì kêu là không dễ tin, tán lâu quá thì lại kêu là đang thử thách sự kiên nhẫn của mình à.

Tôi luôn làm đến nơi đến chốn một vấn đề gì đó nhưng lại không đủ kiên nhẫn để làm nó trở nên hoàn hảo. Vì vậy tôi vẫn đang tìm tình yêu đích thực của đời mình. Một tình yêu trọn vẹn. Tôi chốt lại trong số năm nàng ế của hội ngũ long.

Trong thời gian viết câu chuyện nhỏ này, chúng tôi đã có rất nhiều sự thay đổi. Tình bạn của chúng tôi đang bị hiểu lầm và hoài nghi chia cắt, nhưng mỗi chúng tôi đều hiểu tình cảm này không dễ dàng bị mất đi.

The end!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cua-nhung-co-nang-e-chong-cho>